

LALEGRIA DE VALENCIA.

CANÇÒ.

Atent membelesaba
de Edeta al contemplar les altes glòries,
obsèquis que à un Monarca li tributa,
en ocasió dhonrarla ab sa Persona:
y mes quant repasaba
les grandees que conten les Històries
de Jardí de grans Sants (que nos disputa)
y la Fidelitat ser sa corona.
La Fama que pregona
dels Personats los fets, que la aplaudixca,
quant sos Fills engrandixca,
no es molt (dia); pues Mare placentera
¿quí com ella preciarse,
yl perabé pòt darse en tota era?
Ya es dantic distingirse, acreditarse
en esfòrç, en ingènis.
Lletres y Armes son timbres dels seus gènis.

2. Ya per supòsta es deixa
sa antiga fundació: de la Fortuna
haber contrarestat los durs rebesos;
sufrint per fi el llarc jòu del fals Mahoma.
En tan llarga madeixa
de contratemps flotant, la mija Lluna
(quel Cit arrebolá ab núbols espesos)
arrogant desvaní: pues la corcoma
de qui Alarbs infèls doma
tan sòls manifestant sa real presència,
ab divina assistència

rendits Alcalatén y Burriana,
al Puig de Enesa obliga
per bandera arriar senya cristiana.
Ve à la del Cit: lapreta, y sis fatiga,
Ruçafa òu la victòria.

Hui Jaume ens fa sentir tan dolça glòria.

3. Tan fèl à Deu venera
Valencia, obeint sempre à sos Monarques,
mes que per sa bondat, per ser Catòlics
(mil gracies à Vicent que així ho alcança);
que lleal persevera,

reblint per tèrra eixèrcits, per mar barques,
de Cristians ab divisa, y Apostòlics.

Fijâ y ferma en lo fiel te la balança.

Com tot li ve en bonança

(unides majorment les dos Corones)

y ara les Reals Persones

dignantse favorirla ab sa assistència

(retorn de Barcelona)

per única y mes alta complacència

conta pera ses dites tal corona.

Y sils Reys la visiten,

tots à una son pit à amor exciten.

4. A la vista es presenta

la prevenció tan gran de recibirlos

conforme correspòn, y à sa Família,

discurrint invencions quels entretinguen.

La Fam tan macilenta

als Pòbres no te alientos dentristirlos:

entre Pomona y Ceres se concilia

la pau en labundancia; y que prest vinguen,

y etèrns acís mantinguen,

desija afècte patri, la obediència;

pues sinse resistència

R. 22.634

còrs , voluntats y ànimes sempòrten.
El bòn çèl tot ho abòna:
malalts y vells decrepits se confòrten;
tots clamen : *viva el Rey* ; per tot retròna:
fina Llealtat sinflama
en laplauso que à tots durá la Fama.

5. Pirámides pasmoses,
obeliscos , altars , jardins , fronteres,
carros , dances , castells , novetats rares
de fòcs , arcs , surtidors , tirs , salves , còrdes,
decoracions costoses,
recalats , gòts , cristalls , trepes , floreres,
flòcs , adornos , orquestes ::- si ho repares,
y ab tot lo fet dantic destre ho concòrdes;
prest quedarém acòrdes
en que esta real funció excedíx, venç, guanya
no sòls à les que Espanya
en les Proclamacions fer acostuma,
mes les grans del Impèri,
desvanintse à sa vista com espuma
quantes alcance à veure este emisfèri.
Ya en dir VALENCIA , sòbra;
mes ah ! no sens motiu renòm gran còbra.

6. Sos triunfos calle Roma
dels Héroes vencedors. Sils recibia
ab gran magnificència y pompa vana,
y monuments etèrns fijòs quedaben;
deixant los que la Fama
manifests farà al Mon , ¿ quí lalegría
pòt descriure enjamay de la que ufana
diu , que expresions damor ans li sobraben,
y que ara se li acaben.....
Pero no , quel cariño te extens fondo,
y tantes veentse à bondo,

es major son afècte, ses ternees,
gust, gòig, plaer, finura;
pues daquelles gentils varies idees,
sòls la memòria entre hòmens llegits dura;
y Edeta farà etèrna
la afició, que exhalantse, mes sintèrna.

7. Si allà ab molt rumbo es via
el Triunfador; portaba el mateix carro
per trofèu als vençuts: lacompanyaba
un hòme baix, dientli mil dictèris,
per si sensoberbia.

Mes CARLOS, llunt daixò, es vorá biçarro,
seguit, vitorejat de quil alaba
en insturments sonants mes quels saltèris.
Com aquells, vitupèris
no escoltará el oit; sòls mòts de glòria,
dels còrs cantant victòria,
que ardent en flama gran, sens consumirse,
com Fènix renovantse,
felíç laclamarán. Y podrá dirse,
al veurel tots així ensenyorejantse,
que tan cumplides glòries
mes be es graben en pits que no en històries.

8. Tan no esperada dija
mes ágil ploma cantarà, no ho dubte,
que Edeta en te de bònes. Sis remonten,
si en alt estil ho conten,
de gran sutilitat serán sens dubte;
no fluixes com es esta, que desija
tan sòls seguir un rasgo
de qui es Dapolo el únic Mayoraçgo.

NÒTA. La 2. 3. 4. y 5. Estròfa no son asonantades, per lo sò
diferent de la e y o així acentuades; conque tenim mes con-
sonants quels ques presumixen, sens fer cas dels finals aguts.